

מסורת הש"ס

רש"י

ארבעה נדרים פרק שלישי נדרים

ר"ן

כג.

עין משפט
גר מצודה

(6) כל זה למה כה"ל?
בפסוקי פ"ט ט"ו ו' א"ן
כאן נחמה ו"ל למה קודם
כיון נחמה הוא קרא ל"א
והוא מלשון רבנן וכו',
(7) ע"י מוס' ר"ב פד.
ד"ה וכושי"ג (8) לקמן פד.
(9) בריתא טו. קדושין מה"ה.
(10) ע"י שור ל"ף כ"ה.
(11) נדרים ד' (12) נדרים
(13) ט' (14) ע"י ש"ן ל"ף
(15) (16) (17) (18) (19) (20) (21) (22) (23) (24) (25) (26) (27) (28) (29) (30) (31) (32) (33) (34) (35) (36) (37) (38) (39) (40) (41) (42) (43) (44) (45) (46) (47) (48) (49) (50) (51) (52) (53) (54) (55) (56) (57) (58) (59) (60) (61) (62) (63) (64) (65) (66) (67) (68) (69) (70) (71) (72) (73) (74) (75) (76) (77) (78) (79) (80) (81) (82) (83) (84) (85) (86) (87) (88) (89) (90) (91) (92) (93) (94) (95) (96) (97) (98) (99) (100)

הגהות הב"ח

(א) משנה יאמר כל נדר
כל"ל ויתכן ש' נתקן:

מוסף רש"י

אין פוחחין לו כבוד.
נדר ש' הוא כ' עולם
כשת נדר עדין ומתדין
לנא ל' נשים לאחר ש' נדר
(לקמן פד. טו.)

ואילו היה מתחרט על עיקר הנדר יאבד שזר מעימותו שהתענה אם היה מזהב על הראשונות לפיכך לא היה מתחרט: וז"ל לקולטך.
לניקט ביתך וכדאמרין חקילנא דבי ריש גלותא: פסח פיסחא לנפשיה. לא שמייר רב כחורה לעלמו דהא ק"ל (ומנה י.) לא יתל דבריו הוא אינו
מיחל אלא שאלה פתח שהיה יכול להיות יותר נו: כל שהיה פסחא לעושיה. שהיא מזד עממה משוכחת עד שהיא תפארת לאדם העושה
אותה ותפארת לו מן האדם שהכל מקלסין אותו זה. והא רמח רב נחמן כלומר לא נדרתי על דעת שיכעוס רב נחמן שלא תהא דרך ישרה
שאכעיס אותו וכי האי גוונא לא

והוא מצטערי רבנן משימשא לטולא ומטולא
לשימשא (6) (ל"א אדעתא דהבי אין כמה
זמנין והוא מצטערי רבנן משימשא לטולא
ומטולא לשימשא) אמר ליה בבגית בריה
דאבא שאול בן בגייתא מי נדרת אדעתא
דמצערי רבנן מטולא לשימשא ומשימשא
לטולא אמר לא ושרייה ר' ישמעאל בר ר'
יוסי הוה ליה נדרא למישרא אתא לקמייהו
דרבנן אמרו ליה נדרת אדעתא דהבי אמר
להו אין נדרתא אדעתא דהבי אמר להו אין
כמה זמנין כיון דחזא ההוא קצרא דמצטערי
רבנן מחייה באוכלא דקצרי אמר אדעתא
דמחי לי קצרא לא נדרי ושרייה לנפשיה
א"ל רב אחא מרייתא לרבינא האי גולד הוא
דלא מסיק אדעתיה דמחי ליה קצרא ותנינא
א"א אין פותחין לו בגולד א"ל יהאי לאו גולד
הוא דשכיחי אפיקורי דמצערי רבנן דרביתו
דאביי הוה לה ההיא ברתא הוא אמר
לקריבאי היא אמרה לקריבא
אדעתאי ומינסבת לה לקריבך אזלת ועברת על דעתיה ואינסבא לקריבא
אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אילו הוה ידעת דעברת על דעתך ומנסבא
לה לקריבא מי אדרתה אמר לא ושרייה רב יוסף ומי שרי כי האי גוונא: אין
והתניא מעשה באדם אחד שהדיר את אשתו מלעלות לרגל ועברה על
דעתו ועלתה לרגל ובא לפני רבי יוסי אמר לו ואילו היית יודע שעוברת
על דעתך ועולה לרגל כלום הדרתה אמר לו לא והתירו רבי יוסי: מתני' ר"א
בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו שיאכל אצלו יאמר (6) לו כל
נדר שאני עתיד לידור הוא בטל ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר: ג' וכוון
דאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל לא שמע ליה ולא אתי כהדיה

הוא אמר לה הנאתי עלך אי עברת
אדעתאי ומינסבת לה לקריבך אזלת ועברת על דעתיה ואינסבא לקריבא
אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אילו הוה ידעת דעברת על דעתך ומנסבא
לה לקריבא מי אדרתה אמר לא ושרייה רב יוסף ומי שרי כי האי גוונא: אין
והתניא מעשה באדם אחד שהדיר את אשתו מלעלות לרגל ועברה על
דעתו ועלתה לרגל ובא לפני רבי יוסי אמר לו ואילו היית יודע שעוברת
על דעתך ועולה לרגל כלום הדרתה אמר לו לא והתירו רבי יוסי: מתני' ר"א
בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו שיאכל אצלו יאמר (6) לו כל
נדר שאני עתיד לידור הוא בטל ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר: ג' וכוון
דאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל לא שמע ליה ולא אתי כהדיה

הוא אמר לה הנאתי עלך אי עברת
אדעתאי ומינסבת לה לקריבך אזלת ועברת על דעתיה ואינסבא לקריבא
אתא לקמיה דרב יוסף אמר ליה אילו הוה ידעת דעברת על דעתך ומנסבא
לה לקריבא מי אדרתה אמר לא ושרייה רב יוסף ומי שרי כי האי גוונא: אין
והתניא מעשה באדם אחד שהדיר את אשתו מלעלות לרגל ועברה על
דעתו ועלתה לרגל ובא לפני רבי יוסי אמר לו ואילו היית יודע שעוברת
על דעתך ועולה לרגל כלום הדרתה אמר לו לא והתירו רבי יוסי: מתני' ר"א
בן יעקב אומר אף הרוצה להדיר את חבירו שיאכל אצלו יאמר (6) לו כל
נדר שאני עתיד לידור הוא בטל ובלבד שיהא זכור בשעת הנדר: ג' וכוון
דאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל לא שמע ליה ולא אתי כהדיה

יב א מיי פ"ו מה'י
שבעות הלכה יב
פסח לאין רמח טושיע
י"ד טמן רמח טפ"ק יב:
ב ע"י מ"י שם כהשגות
ובכ"מ:
י"ג טושיע שם טפ"ק י:
י"ד ד מיי פ"ב מהלכות
נדרים הל"ד פסח
לאין רמח טושיע י"ד
טמן רמח טפ"ק א:

פירוש הרא"ש

קצרא אדעתא דהבי
ומקלן כדאמר' כהנול
פסח (כ"ק קט"ו) קצרא
שמה וקצרא שקל ליה:
אין פוחחין בגולה.
דמחזר שאינו מתי דלא
מסיק אדעתיה שארע דבר
זה לא הוה מרע לעקור
הנדר מעיקרו: שבחי
אפיקורי דמצערי רבנן.
מלשון ח"ח אחרים כי
האי עיבדא: ופי' שרי.
הדין לעשות פסח מתוך
הנדר ולא לפתח במקום
אחר: ועלית א"ר. שהיו
מתקלסין לשמח הדריה
ואף השנים היו נוסגין
מניה לנא שמה ולרואם
בכבודו של מורא: א"א
פסח ליה ולא א"א
בדריה: כיון שידע שנטל
נדר: